

Holdbéli krónikák 2.

Scarlet

Egy modern, erős
Hamupipőkének is
lehet szüksége támaszra!

fine
selection

NEW YORK TIMES BESTSELLER

MARISSA MEYER

MARISSA MEYER

A large, ornate, black and white decorative initial letter 'S' with intricate scrollwork and flourishes, positioned to the left of the title.

Scarlet

Holdbéli krónikák 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

[E]lső rész

*Nem tudta,
hogy a farkas gonosz lelkű állat,
nem is tartott tőle.*

Egy

SCARLET ÉPP LEFELÉ ERESZKEDETT a Rieux Vendéglő mögötti síkátorban, amikor az anyósülésen csipogott a zsebmonitora, és megszólalt a szokásos gépi hang:

– Üzenet érkezett *Mademoiselle Scarlet Benoit* részére a *Toulouse-i Rendfenntartó Szervek Eltűnt Személyek Osztályáról*.

Majd kiugrott a szíve a helyéről. Még épp időben kapta balra a kormányt, a hajó jobb oldala kis híján végigkaristolta a kőfalat. Beletaposott a fékbe, és megállt. Leállította a motort, és már fel is kapta az ütött-kopott zsebmonitort. A kijelző halványkék fénye megcsilant a műszerfalon.

Végre találtak valamit.

A toulouse-i rendőrség biztosan talált valamit.

– Fogadom! – kiáltotta, és csaknem összeroppantotta az ujjai közt a kis szerkezetet.

Videóüzenetre számított a nagymamája ügyében nyomozó detektívtől, de csak egy egyszerű szöveg jelent meg a képernyőn.

H.É. 126. augusztus 28.

Tárgy: lkt.sz.: #AIG00155819 – jelentve:

H.É. 126. aug. 11.

Jelen üzenet célja Scarlet Benoit (EF, Franciaország, Rieux) tájékoztatása ama tényállásról, hogy a Michelle Benoit (EF, Franciaország, Rieux) eltűnésének ügyében indított nyomozás 126. augusztus 28-án 15:42-kor erőszakos közrehatásra, illetve idegenkezűsége utaló bizonyítékok hiányában megszüntetésre került.

Hivatalos feltételezés: a keresett személy önszántából távozott és/vagy öngyilkosságot követett el.

Ügy lezárva.

Köszönjük, hogy ön is támogatja nyomozói tevékenységünket!

Az üzenet után a rendőrség videóhirdetése jelent meg, amiben az áruszállító járművek vezetőit arra emlékeztetik, hogy a biztonsági öv használata járó motor mellett kötelező.

Scarlet meredten bámult az aprócska képernyőre, a szavak fekete-fehér foltokká folytak össze a szeme előtt, és kezdte úgy érezni, hogy eltűnik a föld a hajó alól.

A monitor hátsó műanyag lemeze recsegve engedett az ujjai egyre erősödő szorításának.

– Idióták! – sziszegte az üres hajóba.

Ügy lezárva – a két szó gúnyosan nevetett vissza rá.

Hangos üvöltés szakadt ki a torkából, majd tiszta erőből a műszerfalhoz csapta a zsebmonitort, és remélte, hogy nem marad más belőle, csak használhatatlan műanyag, fém- és vezetékdarabok. De hiába

verte oda háromszor is jó erősen, csupán annyit ért el, hogy a monitor kissé bosszúsan megvillant.

– *Idióta barmok!* – vágta le végül Scarlet a monitort az anyósülés elé, majd hátradőlt, és beletúrt göndör hajába.

A biztonsági öv erősen a mellkasába vágott, hirtelen fojtogatónak érezte. Egy gyors mozdulattal kicsatolta magát, és már rúgta is ki az ajtót, kis híján kizuhant az árnyékos sikátorba. Az étteremből kiáramló olaj- és whiskey-szagban fuldokolva próbált úrrá lenni a haragján.

Elmegy a rendőrségre. Most már túl késő van, de nem baj, akkor holnap. Igen, ez lesz az első dolga. Nyugodt lesz, összeszedett, és logikus érvekkel fogja megértetni velük, miért téves a feltételezésük. El fogja érni, hogy újra megnyissák az ügyet.

Scarlet a hajó csomagtartójához tartotta a csuklóját, és valamivel nagyobb erővel tépte fel az ajtót, mint ahogyan azt a hidraulika szeretne volna.

Majd ő megérteti azzal a detektívvél, hogy folytatnia kell a nyomozást. Eléri, hogy végighallgassa. Megérteti vele, hogy a nagymamája nem önszántából távozott, az meg aztán *teljesen biztos*, hogy nem ölte meg magát.

A hajó hátuljában vagy fél tucat műanyag zöldségesláda sorakozott, de Scarlet szinte nem is látta őket. Gondolatban egész máshol, Toulouse-ban járt, és a holnapi mondandóját gyakorolta. Igyekezett minden lehetséges érvet összeszedni, kigondolta, hogyan lehetne a legmeggyőzőbb.

Valami történt a nagymamájával. Itt valami nagyon nem stimmel, és ha a rendőrség továbbra sem hajlandó komolyan foglalkozni az ügygel, akkor a bírósághoz fog fordulni. Gondoskodik róla, hogy

menesszék az összes tökfilkót a rendőrségtől, és az életben ne kapjanak értelmes munkát...

Mindkét kezébe felkapott egy-egy fénylő paradicsomot, megfordult, és jó erősen a falhoz vágta őket. A piros paradicsomlé és a magok beterítették a fal tövében várakozó szemeteseket.

Jó érzés volt. Scarlet fogott még egyet, és maga elé képzelte a nyomozó kétkedő arcát, ahogy majd ránéz, amikor megpróbálja elmagyarázni neki, hogy az effajta eltűnés egyáltalán nem jellemző a nagymamájára. És már látta is maga előtt, ahogy a paradicsomok becsapódnak az önelégült képű...

Amikor a negyedik paradicsom is szétkenődött a falon, ajtó nyílt. Scarlet megdermedt, pedig már épp nyúlt volna a következőért, ahogy a vendéglő tulajdonosa az ajtófélfának dőlt. Gilles hosszúkás arca fénylett, amikor meglátta Scarlet narancssárga mázolmányát az épülete falán.

– Remélem, ez nem az *én* paradicsomom volt.

Scarlet visszahúzta a kezét a ládáról, és koszos farmerjába törölte a tenyerét. Érezte, ahogy a hő egyenetlen pulzusa ritmusát követve az arcába szökik.

Gilles letörölte csaknem kopasz fejéről az izzadságot.

– Hm? – kérdezte szokásos, mogorva arckifejezésével.

– Nem, nem a tiéd – motyogta maga elé Scarlet. Ami igaz is volt, hiszen amíg Gilles ki nem fizeti, addig a paradicsom az övé.

– Jól van, akkor csak három univot vonok le azért, hogy le kell takarítatnom ezt a mocskot – morogta a férfi. – Most pedig, ha befejezted a célba dobálást, esetleg kegyeskedhetnél behozni néhány ládával nekem is. Két napja csak fonnyadt salátát tudunk felszolgálni.

Azzal visszalépett az étterembe, és nyitva hagyta Scarletnek az ajtót.

Edénycsörömpölés és nevetés hallatszott odabentről. Furcsa volt, mégis teljesen természetes.

Scarlet világa hatalmas léptekkel haladt az összeomlás felé, de mintha senki nem vette volna észre. A nagymamája eltűnt, és senkit nem érdekelt.

Visszafordult a csomagtartóhoz, és megragadta a paradicsomos rekeszt, majd türelmesen várt, míg végül már nem érezte olyan hevesnek a szívdobogását a mellkasában. Az üzenetben olvasott szavak továbbra is elvonták gondolatait, de lassan kezdett tisztulni a kép. A düh első hulláma ott rohadt a szétkenődött paradicsomok között.

Amikor ismét egyenletesen lélegzett, a rekeszt rátette a sötétbarna krumplikra, majd kiemelte a hajóból.

A szakácsok rá sem hederítettek, ahogy a sístergő serpenyőket kerülgetve a hűtött raktár felé haladt. A rekeszeket betolta a polcokra, amiket filctollal megjelöltek, aztán a jelöléseket lekapták, és az évek során tucatszor újra meg újra átírták.

– *Bonjour*, Scarling!

Scarlet megfordult, és elhúzta a haját izzadt nyakától.

Émilie az ajtóból mosolygott rá, szemében titokzatos csillogással, de hirtelen elkomorult, amikor meglátta Scarlet arcát.

– Mi...?

– Nem akarok beszélni róla – kerülte ki a pincérnőt Scarlet, és már indult is kifelé a konyhán keresztül, de Émilie torkából a rosszallás egyértelmű hangja szakadt fel, és a lány utánasietett.

– Jó, akkor ne beszélj róla! Én viszont örülök, hogy itt vagy – ragadta meg Scarlet könyökét, ahogy kiléptek a sikátorba. – Ugyan is visszajött!

Émilie arcát angyali szóke fürtök keretezték, de a vigyora ördögi gondolatokról árulkodott.

Scarlet elhúzódott tőle, megfogott egy paszternákkal és retekkel megtöltött ládát, majd a pincérnő kezébe nyomta. Nem szólt egy szót sem, képtelen volt most azon gondolkodni, kiről is van szó, és miért fontos egyáltalán, hogy az illető visszajött.

– Szuper! – mondta, és telerakott egy kosarat papírvékony héjú lilahagymával.

– Nem is emlékszel rá, mi? Ne már, Scar! Tudod, a bunyós, akiről a múltkor... vagy, várj csak, lehet, hogy Sophiának meséltem róla?

– A *bunyós*? – Scarlet erősen összeszorította a szemét, a homloka mögött borzalmas fejfájás volt kialakulóban. – *Most komolyan, Ém?*

– Jaj, ne legyél már ilyen! Olyan aranyos fiú. A héten majdnem mindennap eljött, és mindig az én részlegembe ül, ami azért csak jelent valamit, nem gondolod? – Amikor Scarlet erre nem mondott semmit, a pincérnő letette a ládát, és előhalászott egy csomag rágót a köpenyzebéből. – Mindig olyan nyugodt, nem úgy, mint Roland meg a haverjai. Szerintem egy kicsit félénk... és magányos is – gyömszölt be a szájába egy rágót, majd megkínálta Scarletet is.

– Egy félénk bunyós? – Scarlet intett, hogy nem kér. – Hallod, hogy miket beszélsz?

– Jaj, látnod kéne, hogy megértsd! Tudod, olyan a szeme, olyan... – Émilie úgy legyezte magát, mintha hirtelen hőhullám tört volna rá.

– Émilie! – jelent meg Gilles megint az ajtóban. – Hagyd már abba a locsogást, és azonnal gyere be! Várnak a négyesnél.

A férfi sokatmondóan pillantott Scarletre, amolyan figyelmeztetésképpen, hogy további univokat fog levonni a díjából, ha feltartja a dolgozóit, aztán a választ meg sem várva visszament az épületbe. Émilie kiöltötte rá a nyelvét.

Scarlet a csípőjének támasztotta a kosár hagymát, lecsukta a csomagtartót, és ellépett a pincérnő mellett.

– Csak nem ő ül a négyesnél?

– Nem, ő a kilencesnél ül – zsörtölődött Émilie, és felkapta a zöldségesládát. Ahogy visszaértek a gőzben úszó konyhába, hirtelen felkiáltott: – Jaj, de hülye vagyok! Egész héten keresni akartalak, hogy megkérdezzem, mi van a nagymamáddal. Hallottál már valamit fölöle?

Scarlet összeszorította a fogát, az előző üzenet szavai még mindig lódarázként zümmögtek a fejében. *Ügy lezárva.*

– Nem, semmit – mondta, és hagyta, hogy a beszélgetés beleveszzen a szakácsok üvöltözésének káoszába.

Émilie egészen a raktárig követte, majd letette a ládát. Scarlet gyorsan nekiállt elrendezni a kosarakat, nehogy a pincérnő előrukkoljon valami biztatóval. De Émilie azért csak bedobta az ilyenkor szokásos szöveget.

– Ne aggódj, Scar! Előkerül... – Azzal kihátrált az étterembe.

Scarletnek az álla is belesajdult a sok fogcsikorgatásba. Kezdtett már nagyon elege lenni abból, hogy mindenki úgy beszélt a nagyanyjáról, mintha valami kóbor macska lenne, ami majd hazajön, ha megéhezik. *Ne aggódj! Vissza fog jönni!*

Csakhogy már több mint két hete eltűnt. Még üzenetet sem hagyott. El sem köszönt, semmi nem utalt rá, hogy el akar tűnni. Sőt, még Scarlet tizennyolcadik születésnapját is kihagyta, pedig egy héttel korábban már beszerezte a kedvenc citromtortájához szükséges hozzávalókat.

A napszámosok sem látták elmenni. Ahogy az androidok sem rögzítettek semmi gyanúsat. Itt hagyta a zsebmonitorát is, de az abban

tárolt üzenetek sem árultak el semmit, ahogy a naptárja és a böngészési előzményei sem. Az, hogy itthon hagyta a zsebmonitort, már önmagában is elég gyanús. Hiszen senki nem teszi ki a lábát otthonról zsebmonitor nélkül!

De nem ez volt a legrosszabb. Nem az otthon hagyott zsebmonitor és az el nem készített torta aggasztotta leginkább.

Scarlet megtalálta a nagymamája azonosítóchipjét is.

Az azonosítóchipjét. Vér pötytyözte a kendőt, amibe belecsavarták, hogy aprócska csomagként a konyhapulton hagyják.

A nyomozó azt mondta, mindenki ezt csinálja, aki nem akarja, hogy megtalálják: kivágják az azonosítóchipjüket. Mindezt úgy adta elő, mintha ezzel meg is oldotta volna a rejtélyt, de Scarlet úgy sejtette, ezt a trükköt valószínűleg a legtöbb emberrabló ismeri.

Kettő

SCARLET A SÜTŐ MÁSIK OLDALÁN TALÁLTA GILLES-T, épp beszemelmártást öntött egy sonkás szendvicstre. Megkerülte a süte, és odakiáltott, hogy felhívja magára a férfi figyelmét, de az csak bosszúsan nézett rá.

– Kész vagyok – jelentette ki Scarlet, hasonlóképp mogorva pillantást lövellve a férfi felé. – Gyere, írd alá a szállítólevelet!

Gilles egy adag sült krumplit borított a szendvics mellé, és odalökte a tányért az acélpulton Scarlet elé.

– Vidd ki ezt az első bokszba, és mire visszajössz, elintézem!

– Nem dolgozom itt, Gilles! – fortyogott Scarlet.

– Örülj neki, hogy nem drótkéfével a kezében zavarlak ki a sikátorba!

A férfi hátat fordított neki, fehér inge már megsárgult a sokévnnyi izzadságtól.

Scarlet egy pillanatig eljátszott a gondolattal, hogy a fejéhez vágja a szendvicset, aztán majd kiderül, hogy melyik a jobb, a paradicsom

a falon, vagy ez, de hirtelen eszébe ötlött a nagymamája szigorú arca, és ez rögtön véget is vetett az álmodozásnak. Milyen csalódott lenne, ha arra jönne haza, hogy Scarlet a heves természete miatt elvesztette az egyik leghűségesebb vevőjét.

Inkább fogta a tányért, és kiviharzott vele a konyhából. Amint kilépett az ajtón, kis híján fellökte őt az egyik pincér. A Rieux nem volt éppenséggel fényűző hely – a padló ragadt a mocsoktól, mindenütt szedett-vedett, olcsó asztalok és székek álltak, a levegő pedig megtelt a zsír és az olaj szagával. De egy olyan városban, ahol az ivás és a pletykálás az emberek kedvenc időtöltése, mindig nagy a forgalom, főleg vasárnaponként, amikor a helyi földművesek teljes huszonnégy órán át megfledkeztek a terményeikről.

Amíg arra várt, hogy kicsit ritkuljon előtte a tömeg, Scarlet tekintete a pult mögé szerelt netmonitorokra tévedt. Mind a három ugyanazt a tudósítást sugározta, amivel már előző nap is tele volt a net. Mindenki a Keleti Nemzetközösség évente megrendezésre kerülő báljáról beszélt, ahol a holdbéli királynő is megjelent díszvendégként, és ahova egy kiborg lánynak is sikerült bejutnia, aki összetört néhány csillárt, és megpróbálta meggyilkolni a királynőt... de az is lehet, hogy a frissen megkoronázott ifjú császár életére tört. Mindenkinek volt saját elmélete. A képernyők kimerevített képén a lány koszos arca és a rendetlen lófarokból kiszabadult, nedves tincsek látszottak. Így elnézve az is rejtély volt, hogy engedhették be egyáltalán a bálba.

– Akkor kellett volna megadni neki a kegyelemdőfést, amikor leesett azon a lépcsőn – mondta az egyik törzsvendég, Roland, aki úgy nézett ki, mintha már dél óta a bárpultot támasztaná. Ujjaival pisztolyt formázott, és a képernyő felé mutatott. – Én golyót eresztettem volna a fejébe. Azt' el van intézve!

A közelben ücsörgő vendégek egyetértően mormogtak, mire Scarlet undorral az arcán, a szemét forgatva igyekezett eljutni az első bokszig.

Émilie jóképű bunyósát azonnal felismerte, részben a kreol bőrének csúfító rengeteg heg és zúzódás miatt, de főleg azért, mert ő volt az egyetlen ismeretlen a vendéglőben. Ziláltabb volt annál, mint amire Émilie áradozása után számított: a haja összevissza állt, az egyik szem alatt friss monokli éktelenkedett. A lába pedig úgy járt az asztal alatt, mint egy felhúzható játékfiguráé.

Három tányér hevert előtte, mindegyiken csak zsírfoltok, a tojáskrém maradványai, valamint az érintetlen paradicsomok és salátalevelek maradtak.

Scarlet fel sem fogta, hogy őt bámulja, mígnem a fiú rá nem nézett, és találkozott a tekintetük. A szeme természetellenesen zöld volt, mint az éretlen szőlőszemek a fürtökön.

Scarlet azon kapta magát, hogy erősebben szorítja a tányért, és egy csapásra megértette, miért van úgy oda ezért a fiúért Émilie. *Tudod, olyan a szeme, olyan...*

Átverekedte magát a tömegen, és letette az asztalra a szendvicses tányért.

– Te kérted a sajtos-sonkás melegszendvicset?

– Igen, köszönöm.

A hangja megdöbentette Scarletet, de nem azért, mert hangos és nyers volt, mint amilyenre számított, hanem mert halk és határozatlan.

Lehet, hogy Émilie-nek igaza van, talán tényleg félénk.

– Nem lenne egyszerűbb, ha kikérnél egy egész disznót? – érdeklődött Scarlet, miközben egymásra tette a három üres tányért. – Akkor a felszolgálóknak nem kellene annyit rohagálni.

A fiú szeme elkerekedett, és Scarlet egy pillanatig azt hitte, mindjárt megkérdezi, valóban van-e erre lehetőség, de aztán az idegen a szendvics felé fordult.

– Nagyon jó kaját csináltok.

Scarlet elnyomta gúnyos mosolyát. A „jó kaja” és a „Rieux”! Ezt a kettőt véletlenül sem szokta egy napon említeni.

– Harc közben biztosan megéhezik az ember.

A fiú nem válaszolt. Az italába helyezett szívószállal babrált, és lassan már az asztal is remegett fel-alá járó lábától.

– Mindenesetre jó étvágyat kívánok hozzá! – szólalt meg ismét Scarlet, és felkapta az üres tányérokat. De aztán megtorpant, és a fiú felé döntötte őket. – Biztos nem kéred a paradicsomot? Az a legjobb, ráadásul mi természetűk. Mondjuk, a salátát is, csak amikor leszedtem, még nem volt ennyire fonnyadt. Azt megértem, hogy abból nem kérsz. De a paradicsomból?

A bunyós arcvonásai mintha kicsit kisimultak volna.

– Még sosem ettem paradicsomot.

– *Soha?* – vont a fel Scarlet a szemöldökét.

Pillanatnyi habozás után a fiú elengedte a poharat, felkapta a két paradicsomszeletet, és betolta a szájába.

Egyszer csak abbahagyta a rágást. Egy pillanatig a semmibe meredt, mintha mérlegelt volna valamit, aztán lenyelte.

– Nem olyan, mint amire számítottam – nézett fel megint a lányra. – De nem vészes. Kérnék is még belőle. Nem tudom, lehet?

Scarlet másik fogást keresett a tányérokon, és próbált úgy egyenlíteni, hogy ne csússzon le az egyik kenőkés.

– Igazából nem dolgozom itt...

– Figyeljétek, most jön! – kiáltotta valaki a bárpultnál, mire izgatott moraj szaladt végig az egész vendéglőn. Scarlet is a netmonitorokra

pillantott. A kép egy buja kertet mutatott, benne bambuszok és li-liomok, a növényeken csillogó esőcseppek. A bálterem meleg, vörös fénye megvilágította a széles lépcsősort. Az ajtó fölötti biztonsági kamera a kerti ösvényen elnyúló hosszú árnyakra nézett. Csodálatos kép volt. Békés.

– Fogadok tíz univba, hogy egy kiscsaj mindjárt elhagyja az egyik lábát ezen a lépcsőn! – kiáltotta valaki. A bárpultnál ülők hangos nevetésben törtek ki. – Na, fogad valaki? Ugyan már, gyerekek!

A következő pillanatban a kiborg lány jelent meg a képernyőn. Kirontott az ajtón, és megindult lefelé a lépcsőn, hullámzó ezüstruhájában megtörte a kert fenséges nyugalma. Scarlet lélegzet-visszafojtva figyelt. Pontosán tudta, mi fog történni, mégis összerezett, amikor a lány megbotlott és elesett. Lezuhant a lépcsőn, és kicsavart testhelyzetben terült el a kavicsos ösvényen. Hang nem volt ugyan a bejátszáshoz, de ő így is szinte hallotta a lány lihegését, miközben a hátára fordult, és tátott szájjal az ajtó felé bámult. A lépcsőt árnyak lepték el, majd néhány felismerhetetlen alak jelent meg.

Mivel a sztorit már vagy egy tucatszor hallotta, Scarlet most a lány elhagyott lábára koncentrált, és látta, ahogy a bálteremből a lépcsőre kiáramló fény megcsillan a fémen. A lány kiborglábán.

– Állítólag az ott baloldalt a királynő – mondta Émilie. Scarlet ijedten húzódott odébb, észre sem vette, hogy a pincérlány odajött hozzájuk.

A herceg – pontosabban a császár – lement a lépcsőn, és felvette a lábát. A lány közben igyekezett a szoknyájával eltakarni a vádliját, de a fémcsonkból kilógó huzalok rengetege így is jól látszott.

Scarlet tudta, mit beszélnek az emberek. Nemcsak az derült ki a lányról, hogy holdlakó, vagyis illegális bevándorló, aki veszélyt jelent a földi társadalomra, hanem még Kai császárt is sikerült hipnotizálnia.

Egyesek szerint hatalomra vágyott, mások szerint csak a gazdagságra. Akadtak olyan hangok is, hogy valójában a régóta fenyegető háborút akarta kirobbantani. De bármi volt is a lány valódi szándéka, Scarlet most is megsajnálta. Hiszen még csak egy tizenéves lány, még nála is fiatalabb, és olyan szívszorító volt, ahogy szánalmasan elterült a lépcső lábánál.

– Hogy is mondtad, hogy kellett volna megadni neki a kegyelem-döfést? – kérdezte valaki a bárpultnál.

Roland megint a képernyőre célzott az ujjával.

– Így! Még életben nem láttam ilyen förmedvényt!

Valaki a bárpult végében előrehajolt, hogy jobban rálásson Rolandra, akitől a többi vendég elválasztotta.

– Ezzel nem feltétlenül értek egyet. Szerintem egész csinos kis po-fija van, főleg amikor ilyen gyámoltalannak és ártatlannak tettet magát. Talán nem is kellene visszaküldeni a Holdra, inkább küldjék ide nekem, én majd eljátszozok vele...

A többiek hangos nyerítéssel jutalmazták a beszólást. Roland olyan erővel csapott tenyérrel a bárpultra, hogy még a mustárosüveg is megcsörrent.

– Kicsit csiklandós lenne az ágyban azzal a hideg fémlábával, nem?

– Mocskos állat! – mordult fel Scarlet, de a hangját elnyomta a hahotázás.

– Mondjuk, én is szívesen felmelegíteném! – szólalt meg egy újabb jó kedélyű vendég, mire az összes asztalnál éljenzésben és nevetésben törtek ki.

Scarlet érezte, amint a torkában megindul felfelé a harag, és félig dobta, félig lecsapta az asztalra a tányérokat. A körülötte lévők döb-bent pillantásával mit sem törődve megindult a bárpult felé.

A pultos elkerekedett szemmel nézte, ahogy Scarlet odébb tol néhány üveget a fal mentén végigfutó pultról, majd felmászik rá. Scarlet kinyitott egy panelt a konyakospoharak polca alatt, és egy határozott mozdulattal kitépte a netkábelt. A három képernyő azonnal elsötétült. A palotakert és a kiborg lány eltűnt.

A vendégek tiltakozva felhördültek.

Scarlet feléjük fordult, közben véletlenül lerúgott a pultról egy borosüveget. Az üveg hangos csörömpöléssel tört össze a padlón, de ő alig hallotta, vadul lóbálta a kábelt a feldühödött tömeg felé.

– Mutathatnátok némi tiszteletet! Ezt a lányt ki fogják végezni!

– Mert holdlakó! – kiáltotta egy nő. – Végezzék csak ki!

Ezt a véleményt többen is bólogatással hagyták helyben, és valaki még némi kenyérhéjjal is megdobta Scarletet. – De hát még csak tizenhat éves! – tette csípőre a kezét Scarlet.

Erre már többen talpra ugrottak, nők és férfiak egyaránt, és egymást túlharsogva szórták átkaikat a holdlakókra, mondván, hogy *az a lány meg akarta ölni az Unió egyik vezetőjét!*

– Hé! Hé! Nyugalom, emberek! Legyünk egy kicsit elnézőbbek Scarlettel! – intette csendre a többieket Roland, akinek az önbizalma nyilván jelentős erősítést kapott a leheletén érződő whiskey elfogyasztásától. Két kezét szélesre tárta a lökdösődő tömeg előtt. – Ti is tudjátok, hogy az egész család meg van húzva. Először az a vén tyúk lépett le, most meg Scar veszi védelmébe a holdlakók jogait!

Erre újabb hahotahullám és gúnyáradat harsant, de elnyomta a Scarlet fülében doboló vér zúgása. Azt sem tudta, hogy keveredett le a pultról és hogy tette meg az utat odáig, de egyszer csak érezte, ahogy az ökle üveg- és pohárcsörömpölés közepette eléri Roland fülét.

A férfi felkiáltott, és azonnal odafordult hozzá:

– Mi a...?

– A nagymamám nem örült! – ragadta meg Scarlet a férfi ingét.

– Ezt mondtad a detektívnek is? Amikor kihallgatott? Azt mondtad neki, hogy örült?

– Persze hogy azt mondtam! – kiabált vissza Roland. Az alkohol bűze teljesen beterítette Scarletet, aki közben olyan erősen szorította az inget, hogy már az ökle is belefájdult. – És lefogadom, hogy nem én voltam az egyetlen. Meghúzza magát abban az öreg házban, úgy beszél az állatokkal meg az androidokkal, mintha emberek lennének, puskával a kezében üldözi el a jónépet...

– Ilyesmi csak *egyetlenegyszer* történt, és az is egy escort androidokkal házaló ügynök volt!

– Én egy kicsit sem vagyok meglepve, hogy Benoit nagyfi végül teljesen bekattant. Már jó ideje lehetett számítani valami ilyesmire.

Scarlet két kézzel erősen meglökte Rolandot. A férfi nekiesett Émilie-nek, aki épp közéjük akart állni. Émilie sikoltva az egyik asztalnak zuhant, és próbált úgy esni, hogy Roland ne nyomja agyon.

A férfi szerencséjére visszanyerte az egyensúlyát, de egy pillanatra úgy nézett ki, mint aki nem tudja, hogy vigyorogjon vagy vicso-rogjon.

– Vigyázz, Scar, mert a végén te is úgy jársz, mint öreganyád...

Az asztallábak hangos csikorgással csúsztak odébb a padlón, a következő pillanatban pedig a bunyós ujjai már rá is kulcsolódtak Roland nyakára, és könnyedén a levegőbe emelte a férfit.

Síri csend lett. A bunyós nem zavartatta magát, csak tartotta a levegőben Rolandot, akár egy rongybabát, mit sem törődve a férfi fuldoklásával.

Scarlet tátott szájjal bámulta a jelenetet, a bárpult széle a hasába nyomódott.

– Szerintem bocsánatot kellene kérned a lánytól – jelentette ki a bunyós a maga halk, nyugodt hangján.

Roland szájából csak hörgés hallatszott. A lába hiába próbálta elérni a talajt.

– Hé! Engedd el! – pattant fel egy férfi a székéről. – A végén még megfullad!

Azzal megragadta a bunyós csuklóját, de ezzel az erővel egy vasrudat is szorongathatott volna, ugyanis a végtagot meg sem tudta mozdítani. A férfi elvörösödött, és rögtön hátrébb húzódott, hogy lendületet vegyen egy ütéshez, de amint mozgásba lendült, a bunyós szabad tenyerével már ki is védte a támadást.

Scarlet hátrébb tántorodott a bárpuhlttól, és közben felfigyelt a bunyós alkarjára tetovált értelmetlen karaktersorra. HKFA962.

A bunyós még mindig mérgesnek tűnt, de most már némi derű is kiült az arcára, mintha az imént jutottak volna eszébe egy régen játszott játék szabályai. Leengedte Rolandot a padlóra, és ugyanabban a pillanatban elengedte a másik férfi öklét is.

Roland egy székbe kapaszkodott.

– Neked meg mi a franc bajod van? – hörögte a nyakát dörzsölgetve. – Te is valami holdbéli szörny vagy, vagy mi a fene?

– Tiszteletlen voltál.

– *Tiszteletlen?* – vakkantotta Roland. – Te meg majdnem megöltél!

Ebben a pillanatban Gilles rontott ki a konyhából a lengőajtók mögül.

– Mi a fene folyik itt?

– Ez a fickó verekedést akar provokálni! – szólalt meg valaki a tömegből.

– Scarlet pedig tönkretette a monitorokat!

– Nem tettem tönkre, te barom! – kiáltott vissza a lány, bár pontosan nem tudta, hogy kinek válaszol.

Gilles végignézett a sötét képernyőkön, Rolandon, aki még mindig a nyakát dörzsölgette, majd a padlón heverő törött üvegeken, poharakon és a kifolyt italokon. Fenyegetően az idegenre meredt.

– Te ott! – mutatott rá. – Kifelé a vendéglőmből!

Scarlet gyomra összeszorult.

– De hát nem is csinált semmi...

– Ne kezd, Scarlet! Mennyi kárt akarsz még okozni ma? Vagy azt akarod, hogy ne rendeljek tőletek többet?

Scarlet felszegte az állát, az arca még mindig tűzforró volt.

– Talán tényleg jobb lesz, ha fogom a terményeimet, aztán majd meglátjuk, mennyire díjazták a vendégeid a rohadt zöldségeket.

Gilles megkerülte a bárpultot, és kikapta Scarlet kezéből a kábelt.

– Te tényleg azt hiszed, hogy a tiétek az egyetlen működő gazdaság Franciaországban? Őszintén szólva, Scar, csak azért rendelek tőletek, mert a nagyanyád totál kikészítene, ha nem így tennék!

Scarlet az ajkát csücsörítve próbálta elnyomni a kifelé kívánczó választ, miszerint a nagymamája nincs már itt, úgyhogy Gilles nyugodtan rendeljen csak mástól, ha ezt akarja.

Gilles most megint a bunyós felé fordult:

– Azt mondtam, tünés innen!

A fiú rá sem hederített, Émilie felé nyújtotta a kezét, aki félig még mindig az egyik asztalra görnyedt. A pincérlány elvörösödött, a szoknyája elázott a sörtől, mégis teljes elragadtatásban hagyta, hogy a bunyós felsegítse.

– Köszönöm! – rebegette. Suttogása mindenütt tisztán hallatszott a feszült csendben.

Végül a bunyós a mogorva Gilles-re nézett.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Rendben, elmegyek, de még nem fizettem ki az ételt, és... – habozott – ... kifizethetem a törött poharakat is.

– Hogy mi? – pislogott Scarlet.

– Nem kell a pénzed! – üvöltötte Gilles, szinte sértődött hangon, ami Scarletet még jobban megdöbbenetette, hiszen világéletében mást sem hallott Gilles-től, mint hogy nem jön ki a bevételből, meg hogy a beszállítói kizsigerelik. – Csak azt akarom, hogy tűnj el az étteremből.

A bunyós halovány tekintete Scarletre vándorolt. Egy pillanatig a lány sorsközösséget érzett vele.

Mindketten kívülállóok. Nem szívesen látott vendégek. *Örültek.*

Hevesen zakatoló szívvel eltemette magában ezt a gondolatot. Zűrös egy fickó ez. Abból él, hogy *összever* másokat, de az is lehet, hogy élvezetből csinálja. Scarlet nem tudta eldönteni, melyik a rosszabb.

Ahogy elfordult, a fiú már-már bocsánatkérően lehajtotta a fejét, és a kijárat felé oldalgott. Riasztó ereje és fellépése ellenére is olybá tűnt, mintha egy megdorgált kutya somfordálna el.